

JUDETUL DAMBOVITA

în mijlocul țăranilor răsculați din

VISINA și RĂSCĂETI

P R O L O G

"...În starea aceasta economică, țăranul este dat pe mâna unei administrații stupide, corupte și brutale, în loc să-i îngrijească de interes, să-l ajute a-și îmbunătăți soarta și să-l ocrotească, îl prigonește, îl jefuiește și-l maltrărează..." (Așa scria Mihai Eminescu după războiul de independență pe care el îl câștigase la Plevna înscriind pagini de glorie, cu sângele lui).

"...Numai gândind nimicirea stării țărănești, se săvârșeste în fața lui Dumnezeu, a oamenilor și a istoriei, cea mai cumplită crimă de trădare națională; pentru încercarea de înlăptuire a unui atare gând, nu se găsesc în vorbirea noastră cuvinte potrivite de înfierare, fiindcă nimeni, până astăzi nu si-a închipuit că ar fi cu puțință o faptă atât de monstruoasă..." (Așa a grăit învățătorul Constanțin Dobrescu-Arges ales deputat în Colegiul III, atrăgându-și dușmănia de moarte din partea guvernului.)

Și a venit timpul când existența statului a fost iarăși amenințată, iar țăranul și-a pus viața în joc pentru ca să-și salveze pământul, fiind convins că mâine va fi al lui.

Confirmarea le-a venit din partea Regelui Țării care în acel an crucial 1917, în ziua de Miercuri 22 Martie, li s'a adresat de sub nucul de la Răcăciuni:

"Vouă fiilor de țărani care ați apărut cu brațul vostru pământul unde ați crescut, Vă spun EU, Regele Vostru, că pe lângă răsunătoare, plăta izbândeii, ați câștigat totdeauna dreptul de a stăpâni într-o măsură mai largă pământul pe care v-ați luptat. Eu, Regele voi fi întâiul de a da Pildă. Vi se va da și o largă participare la treburile statului..."

Și pentru a întări cele spuse de Praznicul Sfântului Gheorghe din acelaș an 1917, a dat ORDIN DE ZI:

"...Eu ca unul care mă găsesc în Scaunul de Domnie al lui Ștefan cel Mare voi fi cel dintâi care să fac rugăciuni pentru izbăvirea Țării. În același timp urmând, pilda lui Ștefan Vodă cel blând și milosiv, întăresc încă odată făgăduiala Mea de Rege că, precum după biruințele Lui se întindea praznic pentru viteji și ei erau ridicați în rândul fruntașilor, astfel, după izbândă pe care o așteptăm, se va realiza pentru voi legiuirea stăpânire asupra ogoarelor câștigate cu sângele vostru și prin vot obsteșc veți lua parte activă la alcătuirea României Noi și mai mari pe care o vom înfăptui împreună."

Când trădarea rusească a căutat să destabilizeze frontul și să se dea frâu liber anarhiei bolșevice, tot Regele a definit poziția de neuitat:

"Hotărîrea mea în această privință este irevocabilă. Cât timp va rămâne liber un petec de pământ al teritoriului național, Eu voi rămâne acolo, cât timp va rămâne un soldat și un drapel român, Eu voi rămâne alături de ei, ori care ar trebui să-mi fie soarta..."

Armata de țărani și-a onorat renumele de "Talpa Țării" și la comanda generalului Eremia Grigorescu "Pe aici nu se trece" a luptat în câmpașe și ismene atrăgând admirația străinilor și câștigându-și pământul strămoșesc "podit cu oșeminte" și udat cu sânge, pentru a fi tezaur și sursă de existență lor și urmasilor lor.

Au dovedit că sunt rezervor al energiei naționale, un izvor de
deținere a societății românești după ce înfăptuiseră unitatea națio-
nală făcând să se rostească pe câmpul lui Horea, pe 1 Dec.1918,
acele cuvinte de cinstire ce rămân peste veacuri:

"...Toti cei de fața suntem de obârșie țărănească. Tot ce avem în fața noastră, în haine negre și cu frunți luminate, a ieșit din popor. O preocupare constantă a politiciii noastre a fost făurirea unei sorți mai bune țăranului român, care este pătura socială cea mai puternică a neamului. Reforma agrară este menită să potenteze producția și să niveleze păturile sociale....."

Săvârșirea unității teritoriale era completată cu identitatea gândurilor dintre Răcăciuni și Alba Iulia, la care de data aceasta se înălța de la Talpa Tării spre Coroană rugămintea:

...Să dea țărănimii instrumentul politic sincer, care garantează punerea ei în stăpânirea meritată a bunurilor materiale și morale ce i-au fost răpite până acum. Ridicarea țărănimii nu poate fi decât opera ei însăși...

Protestează energic împotriva vechilor deprinderi politice care pun la grea încercare îndelungata răbdare și cuminenție a unei țărănimi conștiente de puterea și drepturile sale în Noul Regat făurit în deosebi prin sângele său;

Roagă pe Majestatea Voastră să intervină grabnic pentru înlăturarea abuzurilor, ilegalităților și speculei; să intervină pentru a se da Țării o administrație, care, în loc de politicianism coruptor, să facă gospodărie cinstită scapând țărănimea de foamete și boale... "

SALVAND SATUL, SALVĂM STATUL

FIINDCĂ TOȚI SUNT TRIBUTARI CAPACITĂȚII DE MUNCĂ ȘI VIRTUȚIIILOR

ȚĂRĂNEȘTI.

Așa s'a pus problema când 80% din populație era din mediul rural și când după trădarea vecinului din 1917 care ne furase tezaurul urmărind și furtul patrimonialului național cu toate resursele.

Și nu numai al nostru.

S'a văzut, iar istoria ne-a confirmat-o, că folosindu-se de infiltrații și minciuni urmărind agresiunea lumii întregi prin comunism, A început-o cu vecinii. Cel mai apropiat eram noi, ne despărțea doar Nistru.

Vecinătatea Rusiei bolsevizate și înecat în sânge a fost izvorul nenorocirilor noastre. După ce V.I. Lenin în eseul intitulat "imperialismul, stadiul cel mai înaintat al capitalismului" socotea România, după Unirea din 1918, printre statele imperialiste din Europa, iar, în Conferința Federației comuniste balcanice de la Berlin, din 1924 s'a pus direct în discuție desmembrarea României. A cerut URSS-ul socio-comunistilor din România să popularizeze problema autodeterminării, accentuându-se chiar dezmembrarea unor provincii din statul român, cerându-se sprijinirea unei republici sovietice muncitorești și țărănești, prin includerea în granițele noului stat, a teritoriilor din Polonia, Cehoslovacia, România...

Prefigurând înțelegerea Stalin-Hitler și cotoșirea teritoriilor din 1940, la cap. IX al rezoluției "Problema Transilvaniei și Dobrogei" se indica "Congresul aprobă punerea de către Partidul comunist din România a lozincilor separării statelor, a Transilvaniei și Dobrogei, din componența României, în regiuni independente"

Acestea nu au rămas simple indicații ci s-au transformat în acțiuni concrete urmărindu-se provocarea de revolte, greve și chiar atentate, de către agenții comuniști infiltrați în România și care cu concursul agenților interni (puțini la număr și neromâni în mare majoritate), plătiți de internaționala comunistă urmăreau să servească scopurile expansioniste ale URSS-ului, care de secole era preocupată, sub tot felul de pretexte mincinoase, să cucerească Peninsula Balcanică, pentru a-și croi drum la Marea Mediterană prin Bosfor și Dardanele.

Din punct de vedere social acest colos ce se numea Rusia era tot o țară eminentă agricolă din 17 etnii, diferite ca limbă și înfățișare, într-o mai mare diversitate decât imperiul austro-ungar cu care se războia. După 2 ani de lipsuri și mizeria frontului s'a dezagregat și elementele declassate, anarhizate, care nu știau pentru ce și pentru cine luptă, părăseau frontul înhăitați și năuc de băutură și cutreerău jefuind și omorând în drumul spre casă, sperând să-și împartă pământul după gurile ce aveau de hrănit.

Aceasta era talpa țării lor debusolate.

Acasă îi aștepta minciuna, teroarea, furtul libertăților și proprietăților, dirijate tot de o bandă care a pus bazele imperiului răului, trecând peste milioane de cadavre în scopul de a proclama pe vecie domnia imoralității și in Justiției.

Aceștia, puțin la număr, dar schizofrenici la cap le-a spus "mâncăți și beți că totul este al vostru" și la scurt timp le-a luat acest -tot- care devenea unul conducătorilor statului și făcea din ei o masă de manevră, învrăjbindu-i pe unii contra altora.

Aşa s-au măcinat unii pe alții folosind delațiunea ca armă eficientă, dar mai ales reușind să transforme țărănimea în proletariat, lăsându-le numai ochii să plângă. Și aceasta s'a făcut prin vărsări de sânge în câteva valuri pentru a se așterne tăcerea.

O primă fază a avut loc între 1921-1923 când prin perichiziții li se ridicau cerealele și produsele alimentare lăsându-li-se câte 16 kg. de grâu și 24 kg. cartofi de persoană. S-au produs revolte, s'a tras în plin făcându-se mii de victime și alte zeci de mii deportate. A urmat o "recreație, o îndulcire a regimului dându-le posibilitatea țăranilor să-și valorifice produsele excedentare pe piață.

În acest timp de relaxare față de țărănime, conducerea comunistă a trecut la lupte interne curățând partidul de adeptii lui Troțki și Zinoviev. După această "curățire" care a fost tot sângeroasă, stalinistii au hotărât în 1928 să rupă armistițiul cu societatea și să reînceapă răfuiala cu țărănimea care devenise inamicul principal din cauza căderii catastrofele a colectării produselor agricole care nu mai puteau satura clasa conducătoare, care se înmulțise. Această conducere a hotărât - Primul plan cincinal și colectivizare, formule diabolice de aspirare și exploatare, ordonându-se printr-o circulară să se interzică specula țăranilor și vânzarea pe piață a produselor.

Perioada de relaxare s'a caracterizat printr-o creștere a alcoolismului ce a cuprins aparatul judiciar și administrativ, paralel cu corupția ce a subjugat păturile conducătoare.

În această atmosferă de "voie bună" detașamentele militare însoțite de elementele politice au plecat pe teren pentru înlocuirea administrațiilor locale care manifestaseră delăsare în strângerea cotelor. Scursura satelor ajută la perchizionarea celor denunțați și primeau un sfert din alimentele descoperite.

La sate au început încăierările care s-au transformat în revolte. Au început deportările, iar în cursul anului 1928 au fost condamnați 909.000 țărani sub diferite pretexte, de la sabotaj până la adversari ai regimului, pentru că Stalin cu clica lui programasera colonizarea a 350.000 km.p. din taigaua siberiană.

Când în Iunie 1929 s'a anunțat colectivizarea având ca obiectiv trecerea a 13.000.000. de gospodării la acest sistem, reacția țăranilor a fost promptă și sângeroasă. Până la sfârșitul anului au avut loc circa 1.300 revolte în care țărănimea s'a apărut cu înverșunare folosind furcile și topoarele. Represiunea a fost cruntă fiind arestați 1.178.000 țărani. Colectivizarea mergea mână în mână cu deportările spre Marea Albă sau Siberia, după ce li se confiscă tot, până și îmbrăcămintea și încălțăminte ajungând numai în cămăși și izmene, aruncați să muncească sub cerul liber, fără mâncare sau adăpost.

În 1930-1931 numărul deportaților s'a ridicat la 1.800.000 de țărani dintre care au murit sute de mii. În continuare s'a trecut la pedepsirea Ucrainei care reprezenta grânarul Rusiei, și unde s-au produs scene îngrozitoare, pentru a pedepsi pe țărani. Au fost confruntări pe viață și pe moarte în cele 14.000 de revolte, soldate cu moartea, rănirea și bătaia a circa 1.500 functionari, dar și cu înăbușirea în sânge a circa 800 de revolte, unele sate fiind arse. Țăranii au început să părăsească satele și să asalteze orașele pentru a găsi de mâncare. Foametea a fost însoțită de tifos care re-i secera, ajungându-se până la 250 morți pe zi, la Harcov.

Harcovul a numărat într'un an 120.000 morți, iar Ucraina peste patru milioane.

Nici apariția canibalismului din acea perioadă a primului cîncinal nu l-a mișcat pe călăul Stalin. Ordonând să se continue re-presiunea, poliția și armata au trecut la izgonirea țăranilor din orașe, care la plecarea își abandonau copiii pe care nu aveau cu ce să-i hrănească.

Între 1934 și 1941 peste 7.000.000 de țărani au fost deportați plătind cu moartea tribut muncii forțate.

Numai Nichita Hrușciiov a arestat în Ucraina circa 106.000 "dusmani ai poporului" dintre care cea mai mare parte au fost executați. Acest Nichita Hrușciiov este cel care a recunoscut oficial, după moartea călăului Stalin, ororile comuniste.

În timpul crimei organizate 1937-1938, pe teritoriul Ucrainei au fost executați 5.550 de moldoveni stabiliți de secole pe acel teritoriu.

Am spicuit câteva cifre pentru a marca genocidul ce a avut loc la răsărit de Nistru, granița naturală care ne despărțea, de altă lume, de când ne stim în istorie.

La răsărit de Nistru a fost infernul unde s'au săvârșit tragedii de neimaginat pentru o minte omenească. Acele metode barbare născocite de minți bolnăvicioase au constituit "modele" executându-le prin forță, sau minciună ideologică deghizată, în toate direcțiile și pe toate continentele în asaltul răului asupra lumii civilizate.

Dacă aceasta a fost situația țăranimii în răsărit ajungându-se la sclavizarea ei, cu totul alta a fost la apus de Nistru unde în proprietărea a dat un alt avânt creșterii nivelului de trai făcând din România grănarul Europei.

INTERESELE MARILOR PUTERI CALCĂ ÎN PICIOARE MORALA ȘI DREPTURILE LEGITIME ALE POPOARELOR.

Pe 23 August 1939 doi călăi, Stalin și Hitler, au abandonat cu perfidie uzanțele diplomatice în curs de desfășurare împărțindu-și Europa după bunul lor plac împingând omenirea în cel de al doilea război mondial.

Asezată în "calea răutăților" România a devenit o pradă sigură, răpindu-i-se teritorii din vatra strămoșească.

Țăranimea, care constituia rezervorul de energie și potențialul de apărare, a fost nevoită să-și recupereze "moșia" furată. Cum legile războiului sunt dure, mulți dintre ei au căzut pentru vecie în aceste confruntări iar alții ca prizonieri au luat drumul foarte greu al lagărilor de exterminare.

Pe deasupra combinațiile internaționale care fac și desfac alianțele, după 3 ani de lupte, în urma Garanției guvernului sovietic din 2 Aprilie 1944 că "nu urăște scopuri de cucerire a nici unei părți din teritoriul românesc sau de schimbare a regimului social existent în România și că intrarea trupelor sovietice este în exclusivitate dictată de necesitatea militară și de continua rezistență opusă de trupele duse..." deci în această situație România s'a alăturat cu tot potențialul militar și uman URSS-ului care făcea parte din Națiunile Unite, contribuind la scurtarea războiului cu șase luni și salvând viața a zeci de mii de oameni.

În schimb rușii nerespectându-și cuvântul, ca de obicei, au intrat ca ocupanți săvârșind distrugeri prin sate, jafuri și crime abominabile care nu se pot șterge din memoria țăranului român.

MODELUL SOVIETIC

În spațele armatei sovietice care pârjolise, în drumul spre front au rămas trupele de ocupație dirijate de NKVD care au trecut la schimbarea primarilor oficiali, au făcut chiar deportări din Moldova și odată cu promovarea delațiunii au ridicat scursura societății și imoralitatea, coordonate de urmat în relațiile cu oamenii.

Imediat după impunerea de către A.I. Visinski a guvernului pro-comunist Petre Groza, pe 7 Martie 1945 a sosit trimisul lui Stalin care i-au adus Anei Pauker cele 10 măsuri de aplicat în România. Este de reținut cea de la punctul 4: "Micile gospodării țărănești trebuie desființate, aceasta va deschide drumul spre colectivizare."

Comunistii începuseră deja să provoace haos la sate, indemnându-i pe cei fără căpătâi să împartă moșiile și chiar i-a felicitat pe cei din jud. Prahova și Dâmbovită care au făcut aceasta.

Mergând pe linia provocărilor și a învrăjbirii țăranilor de pe front, care luptau cu greul războiului și asprimea iernii din munții Tatra, cu cei rămași acasă (cu toate rapoartele de pe front prin care se cerea amânarea până la sfârșitul războiului), pe 23 Martie 1945 s'a legiferat reforma agrară prin exproprierea celor cu peste 50 ha. și improprierea celor cu mai puțin de 5 ha.

Această reformă agrară a fost o manevră comunistă dovedindu-se până la urmă o farsă, țăranii fiind mințiți pentru că până la urmă li s'a luat nu numai ce li s'a dat, dar și pământul moștenit. Și aceasta în ciuda declarației lui Gheorghiu Dej din 9 Aprilie 1948 că "proprietatea particulară și dreptul la moștenire sunt recunoscute și garantate de stat..."

TREPTUL COBORĂRII SPRE SCLAVAGISM

Prima, din 16 Iulie 1945 reglementa circulația și vânzarea produselor agricole: STATUL DEVINE UNICUL CUMPĂRĂTOR AL PRODUSELOR AGRICOLE, LĂSÂND PRODUCĂTORILOR UN DISPONIBIL PENTRU NECESITĂȚILE GOSPODĂRIEI. (DL 565)

La 3 zile a urmat obligația de a preda statului cote de grâu, orz, secară, orzoaică, ovăz... obligați să vândă statului meu, mazărea, fasolea, linte, semințele oleaginoase... laptele și derivatele lui...

După stabilirea sancțiunilor pentru cei ce transportă cereale, făinuri și alte produse supuse rationalizării (Leg. 212/13-09-1946), urmează introducerea predării unei cote obligatorii de grâu către stat pentru asigurarea pâinii populației orașenești (după furtul voinței naționale din 19 Nov. 1946), adică după modelul rusesc pentru a nu flămânzi noua clasă conducătoare care se tot înmulțea, dar nu munea. Pe deasupra tot țăranul întreținea și armata de ocupație a "Aliatului" de la răsărit.

Iuliu MANIU spunea lucrurilor pe nume: "Parlamentul convocat de Guvern este o ficțiune, o înșelătorie, cum nu a cunoscut țara românească", în timp ce specula și corupția erau în floare.

Țara intrase într'un regim de represiune și țărăimea ajunsese la discreția elementelor școlite de Moscova și care lucrau acum nestingherite pentru a le pune planul în aplicare.

În acest moment s'a trecut la punctul 7 din măsurile dictate de Stalin: Suprimarea partidelor istorice, prin arestarea, uciderea și răpirea membrilor, paralel dându-se o lovitură grea și în Talpa Țării prin stabilizarea din 15 Aug. 1947.

O altă minciună, o altă treaptă spre decădere: INTOVĂRĂȘIREA.

Anul 1948 început cu represiunea din 15 Mai, soldată cu intrarea în temnițe, în subteran, a continuat la suprafață cu "asolări, comasări și desfiintarea răzoarelor." Acțiunea merită exemplificată din "capul locului".

Pe data de 24 Sept. 1948 la primăria comunei Loloiasca (situată la 12 km. de Urlați, pe șoseaua Ploiești-Buzău) au fost convocați membrii organizațiilor de masă din Tomșani și Magula unde îndrumătorii de partid comunist Visinescu Vasile și Hertoiu Ioan (de la plasa Urlați) le-au prelucrat hotărârea județenei în legătură cu "asolarea, comasarea și desfiintarea răzoarelor", spunându-le în întimitatea tovarășească că este primul pas spre colhoz și s'a hotărât convocarea sătenilor pentru ziua de 26 Septembrie.

Când au venit îndrumătorii, tărani erau înfierbântați în discuțiile cu primarul cărui fi strigau:

"Noi muncim pământul, noi producem grâul și domnii de la oraș fl mănâncă, iar nouă care muncim la oraș nu ne dă pâine pentru că avem pământ. Ei au pânză și încălțăminte pe cartelă iar noi nu avem cămăși pe noi și umblăm desculți."

La apariția "politrucilor" au început să le strige că nu vor colhoz ca în URSS, să umble cu tinicheaua legată la brâu, și că nu vor desfiinta răzoarele. Apoi l-au prins pe Manea Măneacu care trimis de primar le măsurase parcelele cu grâu, administrându-i o bătaie. A urmat izgonirea veneticilor care le stricau viața și liniștea.

Noaptea au fost ridicați mai mulți țărani și anchetați de lt. Vasile Gheorghe de la securitatea nou înființată și care le-a înscenat un proces de instigare, fiind condamnați în feb. 1949.

La Magula, comună situată la 4 km. de Loloiasca, adunarea s'a ținut după amiaza aceleiași zile fiind prezidată de Vasile Tulădulescu, pretorul plășii Urlați. Aici țăranul Marin R. Tache i-a zis: "Domnule pretor, mi-ai luat grâul, mi-ai luat pormbul și am răbdat. Mi-ai luat lâna și acum vrei să-mi iei și pământul? Facem omor! Vrem libertate!"

Țărani n-au mai putut răbda injuriile și primarul a fost luat la bătaie. Pretorul care care a încercat să-i despartă și el bătut ca și învățătorul Câmpeanu Gheorghe care au scăpat cu fuga ascunzându-se, primul în pod iar dacălul în pivnița aceluiaș țăran. Scoși de țărani, cu greu, cei doi au putut fi scăpați și ascunși. Anunțată militia a venit cu doi jandarmi care au fost dezarmați, unuia dintre ei i s'a rupt și aruncat arma. Magina a fost răsturnată și satul a intrat în stare de alarmă trăgându-se clopotele. Unul dintre țărani a alergat noaptea călare prin sat strigând că "au venit hoții peste noi", în timp ce zeci de persoane arestate au luat drumul Ploieștiului unde acelaș Vasile Gheorghe i-a tocat ca la securitate, înainte de condamnare.

Țărani au înțeles să-și apere pământul mostenit de la părinți care-l câștigaseră prin lupte, crâncene, cu dușmanii cotropitori și-l lăsaseră urmasilor ca un tezaur din care să supraviețuiască.

Dar încheierea anului se făcea cu declarația trădătoare a Ana Pauker care le arăta țăranilor că nu vor scăpa de nenorocitul model sovietic spunând că "victoria socialismului în România nu este de conceput fără îndeplinirea colectivizării (2 Oct. 1948). Și nu a lipsit nici confirmarea lui Gh. Gheorghiu-Dej că "trecerea țăranimii în gospodării colective este singurul mijloc prin care țăranimea săracă și mijloacășă poate scăpa din starea de mizerie și înăpoiere".

Dar de acum începe să curgă sânge pe ogoarele patriei, țăranimii lăsându-i-se numai ochii să plângă, trupu fiindu-i torturat în fel și chip, și permanent.